

Un club de jugadores

S'incrementen els equips femenins a la secció de bàsquet del Reus Deportiu

Una imatge del Sènior Femení del Reus Deportiu | Reus Deportiu

Des de fa un temps, l'esport femení ha agafat embranzida al **Reus Deportiu**. En la secció de bàsquet, hi ha més equips femenins que masculins i qui està en la màxima categoria és el Sènior Femení, jugant a Primera Catalana. Amb la pandèmia, la tendència s'ha accentuat: una quinzena de jugadors s'han desapatat, mentre que una quinzena de noves jugadores s'han sumat al projecte.

Això és perquè el club ha apostat per oferir el bàsquet als col·legis de la zona, i allà els nens es decanten més cap al futbol, mentre que les nenes tiren cap al bàsquet, perquè "no tenen gaires més opcions si volen apuntar-se a un esport col·lectiu", constata l'actual **coordinador de la secció de bàsquet del Reus Deportiu, Sisco Sol**.

Amb la seva incorporació, fa uns set anys, es va engegar tota una feina de "picar pedra" per eixamplar la base del club amb la col·laboració dels centres educatius de la ciutat. Actualment, hi ha un total de 21 equips, 12 femenins i 9 masculins, més tots els grups dels col·legis. Una de les jugadores del Sènior Femení és Marina Herrera, qui assegura estar molt satisfeta amb la situació i la dinàmica actual del club: "Ens cuiden molt, estan molt centrats en nosaltres", assenyala.

Pujar de categoria

Sol recorda que quan va arribar, molta gent havia decidit marxar del club i només hi havia 3 equips de base i 3 sèniors. "Jo em vaig proposar treballar amb gent de la casa i arribar allà on poguéssim", explica. El masculí va baixar de categoria i es va poder començar de zero; en canvi, el femení estava en una categoria molt alta i "ja hi havia compromisos amb la gent" i per això es va anar aguantant: "Potser el femení estava més amunt del que podíem assumir com a club", reconeix Sol.

El coordinador creu que, a vegades, pot ser un "problema" està massa amunt en la categoria, perquè "costa trobar gent d'aquell nivell". En canvi, en categories més baixes, "pots fer entrar la gent, formar-la, i quan l'equip té nivell, pujar", reflexiona. Amb aquesta intenció de "fer pinya" i anar tots a una, Sol va prohibir que jugadors i jugadores portessin un equip sense tenir el títol. "Hi ha clubs que es veuen forçats a fer-ho perquè els falta gent i és complicat trobar persones que entrenin segons quins equips o quines categories... i a vegades també es fa per tapar forats", indica. D'aquesta manera, Sol ha decidit fer una aposta a llarg termini, i formar als propis entrenadors del club.

Poques entrenadores

En el món del bàsquet, es poden veure dones entrenadores en equips de base, però aquesta aparició és més exòtica com més alta és la categoria. Fent memòria, la Marina creu que "aquí a la demarcació no hi ha cap dona entrenadora". A través de la seva experiència, Sol apunta que potser és perquè "les dones tenen altres preferències", és a dir, "que prioritzen els estudis o es plantegen altres objectius en segons quines etapes de la vida". La Marina puntualitza que les dones "solen donar-li més importància a la vocació", i que per això arriba un punt que escullen entre ser entrenadora o ser mestra, per exemple.

Sol també constata que "els nois estan més disposats a portar equips, en canvi, les noies són més insegures". I això s'evidencia amb l'edat: "Arriba un moment en què els costa més, potser per com està muntat el món", reflexiona, i conclou: "És digne d'estudi". Una altra qüestió és que les noies no volen entrenar un equip de nois, en canvi al revés no hi ha cap problema: "Nosaltres tenim un 100% dels llocs on estar, i elles només un 50%", lamenta Sol. Tanmateix, creu en el canvi i espera que "amb les noves generacions ja no hi hagi aquest problema".

A més a més, ocorre massa sovint que els entrenadors acaben tenint una relació sentimental amb una de les seves jugadores: "Això em xoca molt i no ho acabo d'entendre, perquè s'estan aprofitant de la seva posició", exclama Sol.

Quan entrena un equip femení, Sol reconeix tenir "problemes d'expressió" perquè li costa més saber com dirigir-se a elles i potser es conté de dir segons què. "Amb les noies em reprimeixo i callo expressions perquè sé que se'ls quedarà més temps al cap. En canvi, generalment els nois al cap d'una estona ja ni hi pensen", explica. En aquesta línia, la Marina reconeix que les entrenadores "empatitzen més" i que als homes "els costa posar-se a la nostra pell". I explica: "A nosaltres les coses ens afecten d'una altra manera i amb una entrenadora pot haver-hi un vincle més emocional".

Altres diferències

Alhora que va disminuint el nombre d'entrenadores a mesura que ascendeix el nivell, també es redueix el nombre de jugadores. "L'esport femení no està retribuït de cap manera", lamenta Sol, i afegeix que a les dones "no els dóna per viure". D'aquesta manera, el sistema va posant barreres i arriba un moment en què elles ho deixen: "No vol dir que parin de jugar a bàsquet sinó que ho fan a un altre nivell", puntualitza.

En aquest sentit, el coordinador veu que els nois "volien competir" i, en canvi, les noies valoren més la part lúdica de l'esport, i els vincles que es generen amb les companyes. Per això, ells "s'apunten més al carro d'anar aquí i allà a jugar", però elles "s'afarten de competir i ho deixen".

Es recurrent també que es compari l'esport femení i l'esport masculí, al·ludint que un no és "tan bo" com l'altre. Sol conclou que si realment t'agrada el bàsquet, "els aprecies els dos". Tant ell com la Marina admeten que hi ha diferències generals, per exemple que el masculí és més físic i el femení, més tàctic, però que això no és motiu per establir una jerarquia. De fet, Sol assegura que portar equips femenins "et millora com entrenador perquè et fa treballar més jugades i t'has de preparar més".

A la Marina li fa "ràbia" la poca visibilitat del bàsquet femení als mitjans, perquè això fa que les persones que no estan dins d'aquest camp "coneguïn només equips masculins". Així, és important per a elles donar importància i espai als seus equips.

Al Sènior del Reus Deportiu són sempre 12 jugadores convocades, i compten amb el reforç d'algunes júnior i cadets que puguen. "Emociona veure la il·lusió amb què venen, i també que ens vegin com a referents", ressalta la Marina. És important, doncs, que des de la base les nenes vegin la possibilitat d'anar pujant de nivell i de poder arribar a categories importants.

L'arribada de la pandèmia

Per a un coordinador, l'arribada de la pandèmia ha estat "un desastre". Sol ha hagut de muntar quatre horaris diferents d'entrenament al llarg d'aquest any, per adaptar-se als confinaments, tancaments de pavellons, límits de persones, ús de mascareta, toc de queda... "Ha estat un aprenentatge terrorífic", admet.

Quan no es podia entrenar a pista, es dissenyaven entrenaments físics, sobretot orientats als equips sèniors. La clau per sortir-se'n, indica Sol, ha estat "molta imaginació, voluntat i ganes" per part de tot el personal del club. La Marina constata: "Han estat molt centrats en nosaltres, ens han cuidat molt". Els entrenadors han fet un seguiment del ritme físic de cada una d'elles, i han començat els entrenaments tan bon punt s'ha pogut, prioritzant els exteriors. La Marina reconeix que la part mental és "complicada", perquè "realment el que t'agrada és l'esport, agafar una pilota i estar a pista, no pas sortir a córrer". Però després, "penses en tot l'esforç que hi ha darrere i en el compromís que has adquirit i ho fas", indica, perquè "tot va en una mateixa direcció".

Un any guanyat

Per sort, aquest any no hi ha baixades de categoria. "És un any que guanyem, perquè no hem de patir per la lliga", s'alegra Sol. De fet, la Marina admet que el que les ha salvat de descendir ha

---

estat la covid-19.

La temporada ha començat, per fi, a principis de març d'aquest any. La federació ha hagut de reorganitzar categories i grups, per tal de complir amb les normes sanitàries. La Marina explica que fan el partit d'anada i el de tornada amb el mateix equip, i després una sessió de descans. Poden jugar amb mascareta o sense, però sí que l'han de dur a la banqueta i també és obligatòria per als entrenadors i els arbitres.

Més enllà del context, el bàsquet és una font infinita de valors. Després de 16 anys jugant, la Marina és conscient que la seva vida gairebé no podria explicar-se sense aquest esport. "Coneixes molta gent i fas amistats, aprens a tolerar, a acceptar, a controlar la frustració i la ràbia, treballes el respecte cap a les teves companyes i cap a les rivals, aprens a demanar perdó, integres l'esforç i la disciplina", i això són tan sols alguns dels aspectes que aquest esport d'equip aporta. A més a més, Sol s'enorgulleix que el bàsquet al Reus Deportiu és "molt familiar", ja que hi ha "molt bona relació" entre entrenadors i jugadors i jugadores.

Des dels equips més petits fins als més grans, la voluntat de la secció de bàsquet és "treballar una bona base, formar tot el personal i aconseguir que tothom s'ho passi bé jugant".